

نقش مراکز رشد نظام ملی نوآوری در توسعه فناوری ایران

لیلا نامداریان*

دانشگاه تربیت مدرس، دانشکده مدیریت و اقتصاد، گروه مدیریت فناوری اطلاعات، l_n1020@yahoo.com

چکیده

مفهوم «نظام ملی نوآوری»^۱ به عنوان یک چارچوب مفهومی و ابزار تحلیلی فعالیت های نوآورانه کشورها و جوامع، امروزه مورد قبول سازمان های بین المللی مختلف است. مقاله حاضر تلاش می کند با توجه به مشکل اشاعه و توسعه فناوری در کشور، حلقه مفقوده در نظام ملی نوآوری کشور را شناسایی کند و به توضیح نقش آن در توسعه فناوری بپردازد. این حلقه مفقوده که هسته اصلی نظام ملی نوآوری در امر اشاعه و توسعه فناوری است مراکز رشد و انکوباتورها^۲ می باشند که نقش موثر آنها در کارآفرینی و ایجاد شرکت های کوچک و متوسط باعث شده است به عنوان یکی از زیر ساخت های توسعه در کشورهای مختلف مورد توجه قرار بگیرند ولی این نهادها در کشور ما هنوز تازه تاسیس می باشند و نتوانسته اند جایگاه واقعی خود را بیابند. لذا تمرکز اصلی تحقیق حاضر بر روی این مراکز رشد و نقش آنها در اشاعه و توسعه فناوری است.

واژگان کلیدی: نظام ملی نوآوری، توسعه فناوری، مراکز رشد.

۱- مقدمه:

سیر تحول در عوامل موثر و محوری در توسعه ملی کشورها، نشان می دهد که نیروی کار ساده، مواد خام و بازارهای مصرف به تدریج جای خود را به علم و تکنولوژی سپرده اند و از آنجا که امروزه روند تبدیل داده ها به اطلاعات، اطلاعات به دانش و دانش به تکنولوژی سرعت فوق العاده ای یافته است، زاینده گی و نوآوری اهمیت خاصی برای بقای شرکت ها و کشورها دارد، امری که مورد تایید بررسی های تجربی نیز می باشد [۱]. نوآوری و توسعه فناوری، نتیجه مجموعه پیچیده ای از روابط بین عناصر فعال در نظامی است که آن را نظام ملی نوآوری می نامند. این اصطلاح اولین بار به وسیله فریمن^۳ در سال ۱۹۸۷ در مورد ژاپن، بدین صورت استفاده شد:

* نویسنده مسئول: دانشجوی کارشناسی ارشد مدیریت فناوری اطلاعات

¹ NIS

² Incubators

³ Freeman